

leden *Finn-* i personnamn se H. Koht i *Maal og Minne* 1923, s. 161 f., O. von Friesen, *Röstenen* (1924), s. 86 f., dens. i *Meddelanden från Norra Smålands Fornminnesförening* 8 (1926), s. 5 f. Osammansatt *Finnr* Sö 139, *Finna* Sö 24. — *Anundr* är rikligt belagt även i Södermanland: Sö 149, 155, 237, 247, 256, 266, 299, 320 och 338 (möjligen också Sö 246, 248 och 269). — **usl** torde vara samma namn, som tecknas **aysl** L 345 Svartsjö (Uppl.) och **osl** L 1016 Saltängsbron (Västmanl.). Det är en utveckling av samnord. *Auðgísl* (isl. *Auðgísl*, *Auðils* Lind, fsv. *Ødhgisl*, *Odhisle* Lundgren-Brate).

Inom den utefter stenens ytterkanter löpande runslingan, vars ornamentala detaljer äro rätt klumpigt utförda, finnes ett fyrfotadjur med bågböjd hals, smal bål, uppåtböjd och i spiral upprullad svans och oproportionerligt stora fötter, med spiraler inlemmade i bålen. Huvudet, som är svårt nött, synes ha haft ungefär samma form som på runslingan; överläppen är dock långt utdragen som en snabel. Därframför står en man i toppformig huvudbonad och klockliknande, löst nedhängande, kort kjortel. I de båda framåtsträckta händerna håller han en trehornad yxa, med vilken han måttar åt djurets huvud; den halvmånformiga egglinjen är måhända ej fullt säker. Djuret lyfter ena framfoten till angrepp. Utan tvivel avser bilden att föreställa en krigare i strid med ett fantastiskt djur (ett lejon?).

191. Ytterselö kyrka, Selebo hd.

Pl. 195.

Litteratur: O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar 1, s. 309, 403.

Avbildning: Hermelin a. a.

I porten till Ytterselö kyrka fanns enligt Hermelin fragment av en runsten. Avbildningen visar, att stycket legat som tröskelsten, delvis inkilat under dörrmuren. Fragmentet, som tydligen varit mycket nött, har sannolikt varit en del av en gravhäll. Utmed kanterna har funnits en inskrift, varav några få runor återstå: **n - ts - ui**. Mittpartiet har varit fyllt av bandornamentik.

Fragmentets storlek har enligt Hermelins uppgifter varit $1,20 \times 0,78$ m.

Fragmentet söktes förgäves 1929. Det omtalas icke i Brates anteckningar och reseberättelser och torde sålunda redan på 1890-talet ha varit förkommet.

192. Berg, Ytterselö sn, Selebo hd.

Pl. 93. Pl. 7: B 731 (och pl. 6: B 729, i bakgrunden).

Litteratur: B 731, L 939. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Mon. Sud.; R. Dybeck, Reseberättelse 1859 (ATA); O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar 1, s. 292; E. Brate, Svenska runristare (1926), s. 55.

Äldre avbildningar: Ransakningarna (enkel teckning); P. Törnevall (hos Peringskiöld a. a. och B 731); Brate (ATA).

Runstenen står på byn Bergs ägor men rätt långt från gårdarna. Omkring 500 m. S om Åsa gravfält utgår från landsvägen åt Ö en mindre väg till Mervalla, Berg m. fl. gårdar. Invid denna väg är stenen rest, omkring 150 m. Ö om landsvägen. Här har legat torpet Enlund, som numera är nedbränt, och på andra sidan vägen ligger torpet Västerås. De båda runstenarna vid Berg Sö 192 och Sö 193 stå sålunda mitt emellan Mervalla-stenen (Sö 198) och Åsa-stenen (Sö 200), vid östra sidan av den ås, som i nord-sydlig riktning går över Selaön och vid Åsa når sin största mäktighet. I närheten har funnits ett stort gravfält, numera förstört genom grustäkt och odling. Hermelin omtalar »många resta stenar, uppställda dels i kretsar, dels i rader, samt 3de trekantiga